

SAMUEL BJØRK

Bufnița vânează întotdeauna noaptea

Într-o vineri din primăvara lui 1972, în timp ce vicarul din Sandefjord își înclua biserica și se pregătea să meargă acasă, primi o vizită care-l făcu să mai țină biroul deschis o vreme.

Nu o mai văzuse vreodată pe fată, dar pe tânăr îl recunoscuse. Era fiul cel mai mare al unuia dintre cei mai respectați oameni din oraș, un magnat al transporturilor care nu era doar unul dintre cei mai bogați oameni din Norvegia, ci și un susținător declarat al bisericii, un om a cărui generozitate făcuse posibilă, printre altele, cu zece ani înainte, construcția retablului ¹uriaș din mahon, cioplit rudimentar, care înfățișa șaptesprezece scene din viața lui Iisus Hristos, un retablu de care vicarul era foarte mândru.

Tânărul cuplu avea o cerere deosebită. Ei doreau să se căsătorească, dar voiau ca vicarul să officieze ceremonia fără prezența altcuiva. Nu era o cerere neobișnuită în sine, dar motivul din spatele cererii lor era atât de bizar, încât vicarul crezu inițial că era vorba de o glumă. Totuși, îl cunoștea destul de bine pe magnatul transporturilor încât să știe cât era de religios și de conservator, și începu să-și dea seama că tânărul cuplu vorbește serios. Magnatul transporturilor avusese o stare de sănătate precară în ultima perioadă și se zvonea că era pe patul de moarte. Tânărul care stătea în acel moment în fața lui avea să moștenească o avere colosală; cu toate acestea, tatăl său pusese o condiție moștenirii acestei averi: sângele nimănui din afară nu avea să se amestece cu al familiei. Femeia pe care moștenitorul său alegea să o ia de soție nu trebuia sub nicio formă să aibă copii din alte relații. Tocmai aici era problema. Tânăra de care fiul magnatului transporturilor era foarte îndrăgostit avea copii dintr-o căsnicie anterioară. O fetiță de doi ani și un băiețel de patru. Copiii aveau să fie ascunși, iar apoi vicarul putea căsători discret cuplul, pentru ca mireasa să se supună în aparență condiției impuse de magnatul transporturilor, și nimeni nu avea să fie tentat să descopere adevărul. Era oare posibil?

¹ Partea din față a unui altar (n.tr.)

Acesta era planul pe care-l pusese la cale cuplul: tânărul avea o rudă îndepărtată în Australia. Aceasta promisese să aibă grijă de copiii până la moartea magnatului transporturilor. Un an, poate doi, apoi copiii aveau să fie readuși în Norvegia. Nu se știa, poate magnatul transporturilor avea să treacă în lumea celor dreپți mai curând decât era de așteptat. Ce părere avea vicarul? Găsea de cuviință să-i ajute la ceas de nevoie?

Vicarul pretinse a le lua în considerare cererea, dar, de fapt, se hotărâse deja. Plicul pe care tânărul îl pusese discret pe biroul lui era gros, și de ce nu i-ar fi ajutat pe tinerii îndrăgostiți? La urma urmei, cererea bătrânului magnat al transporturilor era cu totul exagerată, nu-i așa? Vicarul fu de acord să-i căsătorească pe tineri, iar săptămâna următoare, într-o mică ceremonie ținută într-o biserică închisă, în fața magnificului retablu, cei doi se căsătoriră.

La mai puțin de un an după aceea, în ianuarie 1973, vicarul primi o altă vizită; de data aceasta, tânăra veni singură. Era vădit tulburată și-i spuse că nu mai știa încotro să se îndrepte. Bătrânul magnat al transporturilor murise, dar ceva nu era în regulă. Nu auzise nici măcar o vorbă despre copiii ei. Îi fuseseră promise fotografii, scrisori, dar nu venise absolut nimic, nici măcar un singur cuvânt, iar ea începuse să se îndoiască de existența acelei rude din Australia. Femeia îi mărturisise și că bărbatul pe care îl luase de soț nu era ceea ce părea a fi. Nu-și mai vorbeau, nu mai împărțeau nici patul; el avea secrete, secrete întunecate, lucruri pe care ea nu găsea puterea de a le rosti cu voce tare; nici măcar nu se putea gândi la ele. Avea cum s-o ajute vicarul? Acesta o liniști, asigurând-o că urma s-o ajute, că avea să se gândească la întreaga situație, rugând-o să revină în câteva zile.

În dimineața următoare, tânăra fu găsită moartă, chircită peste volanul mașinii, într-o râpă adâncă din apropiere de luxoasa casă a familiei magnatului transporturilor din Vesterøya², în apropierea centrului orașului Sandefjord.

Ziarele dădeau de înțeles că femeia condusese în stare de ebrietate, iar poliția îi tratase într-adevăr moartea ca pe un accident tragic.

După ce ajută familia cu pregătirile pentru înmormântare, vicarul se hotărî să-i facă tânărului magnat al transporturilor o vizită. Îi explică, așa cum și era, de fapt, că tânăra îl căutase în ziua dinaintea accidentului. Că era neliniștită în privința copiilor ei. Că era ceva, ei bine, ceva care nu cadra deloc cu toată povestea. Tânărul magnat al transporturilor ascultă și încuviință. Explică faptul că, din păcate, soția lui fusese foarte bolnavă în ultima perioadă. Lua medicamente. Bea în exces. Apoi tânărul magnat al transporturilor notă o sumă pe o foaie de hârtie pe care o împinse pe birou. Orașul era prea mic pentru vicar, nu-i așa? Nu i-ar fi fost mai bine să-L slujească pe Dumnezeu într-o altă zonă, poate mai aproape de capitală? Vicarul se ridică din scaun și aceea fu ultima dată când îl văzu pe tânărul și puternicul magnat al transporturilor.

Câteva săptămâni mai târziu, își făcu valiza.

Nu mai puse vreodată piciorul în Sandefjord.

² Una dintre cele două peninsule din afara orașului norvegian Sandefjord (n.tr.)

Fetița stătea cât de liniștită putea pe canapea, sub pătură, în timp ce aștepta să adoarmă ceilalți copii. Se hotărâse. Urma să o facă în noaptea aceea. Nu urma să se mai teamă. Nu avea să mai aștepte. Avea șapte ani și era foarte matură. Avea să plece imediat ce se lăsa întunericul. Nu înghițise somniferul din noaptea aceea. Nu făcuse decât să-l împingă sub limbă, unde-l ținuse ca să-i arate mătușii Julia ce fetiță cuminte era.

– Arată-mi.

Scoase limba.

– Ce fetiță cuminte. Următorul.

Fratele ei făcea așa de multă vreme. Încă de când îl închiseseră în pivnița din pământ bătătorit. În fiecare noapte, ascundea pastila sub limbă fără să o înghită.

– Arată-mi.

Scoase limba.

– Ce băiețel cuminte. Următorul.

Trei săptămâni în întuneric pentru că refuzase să-și ceară scuze. Toți copiii știau că nu făcuse nimic greșit, dar adulții tot îl băgaseră în pivniță. De-atunci, se schimbase. În fiecare noapte, băga pilula sub limbă, fără să o înghită, și pe măsură ce pilula ei își făcea efectul și ea începea să devină somnoroasă, îi vedea umbra în timp ce ieșea tiptil din cameră și dispărea.

Fetița așteptase până când auzise că adormiseră toți ceilalți copii, apoi ieșise pe furiș din casă. Era iarnă și încă era cald, deși amurgul se cuibărise ușor printre copaci. Fetița traversase desculță curtea, ascunzându-se în umbre până când ajunsese dincolo de copaci. După ce se asigurase că nu o văzuse nimeni, fugise din nou de-a lungul cărării dintre copacii mari, spre poarta cu inscripția Atenție, proprietate particulară! De acolo se hotărâse să-și înceapă căutarea.

Îi auzise pe fratele ei și pe unul dintre ceilalți băieți șușotind în legătură cu asta. Un hambar vechi, dărăpănat, o căbănuță uitată în capătul îndepărtat al proprietății, pe care însă nu-l văzuse cu ochii ei. Erau treziți la ora 6.00 dimineața în fiecare zi și mergeau la culcare la ora 9.00 în fiecare seară. Mereu exact aceeași rutină, fără schimbări, cu doar două pauze de câte cincisprezece minute de la lecții, teme, yoga, spălatal rufelor și toate celelalte sarcini pe care le aveau de îndeplinit. Fetița zâmbi auzind greierii și simți iarba moale gâdilându-i picioarele în timp ce cotea de pe cărare și mergea cu grijă de-a lungul gardului spre locul pe care, cu ochii minții, îl alesese drept posibilă situație a cabanei. Dintr-un motiv necunoscut, nu-i era teamă. Se simțea ușoară; spaima avea să-i pătrundă în ființă abia mai târziu; în acel moment, era fericită, liberă ca pasărea cerului, singură cu gândurile ei, în acea pădure frumoasă, cu miros atât de plăcut. Zâmbi larg și-și trecu degetele peste o plantă care semăna cu o stea; era aproape ca și cum ar fi fost într-unul dintre visele pe care le avea când pastilele pe care ei le primeau nu erau puternice. Trecu pe

SAMUEL BJØRK

Bufnița vânează întotdeauna noaptea

sub o cracă și nici măcar nu tresări când auzi foșnete din niște tufișuri aflate în apropiere. Poate că un ursuleț koala îndrăznise să coboare din copaci. Chicoti ca pentru sine în timp ce-și imagină cum ar fi fost să mângâie unul. Știa că au gheare ascuțite și că nu sunt deloc pufoși, dar tot încercă să-și imagineze cum ar fi fost, cu blana lor moale și caldă între degetele ei, cu boticul delicat gădilându-i gâtul. Aproape că uitase de ce ieșise, apoi își aduse aminte și se opri în loc când zidul cabanei îi apărură în față la o distanță mică. Fetița înclină capul și studie scândurile cenușii. Deci, era adevărat. În pădure exista un loc. Un loc unde te puteai ascunde. Unde puteai fi singur. Se furișă cu grijă mai aproape de cabană și simți un fior plăcut pe sub piele în timp ce se apropia de ușă.

Fetița nu știa că priveliștea care o aștepta avea s-o schimbe pentru tot restul vieții, s-o bântuie mulți ani: sub pătură, pe canapeaua tare, în avion, traversând globul după ce poliția descoperi copiii care plângeau, sub plapumă, în patul moale dintr-o altă țară, unde sunetele erau diferite. Nu știa nimic despre asta în timp ce întindea încet mâna către clanța din lemn și deschidea ușor ușa care scârțâia.

Înăuntru era întuneric. Fu nevoie de câteva secunde până când ochii îi îngăduiră să vadă bine, dar nu era niciun dubiu. Mai întâi, un contur vag, apoi totul deveni clar; el era înăuntru.

Fratele ei.

Nu purta haine. Era complet gol. Complet gol, și totuși trupul lui era acoperit de... pene? Era ghemuit într-un colț, o creatură sucită, din altă lume, asemenea unei păsări, care ținea ceva în gură. Un animal mic. Un șoarece? Fratele ei era plin de pene și ținea între dinți un șoarece mort.

Aceasta era imaginea care avea să-i schimbe viața. Fratele ei se întoarse încet și o privi, cu ochi mirați, de parcă n-ar fi știut cine era. Lumina căzu prin fereastra mizerabilă peste mâna lui acoperită cu pene, care se mișcă ușor prin aer. Gura i se curbă într-un rânjel cu dinți albi, sclipitori, în timp ce scotea șoarecele din gură, fixând-o cu privirea, și spunea:

– Eu sunt bufnița.